

ACTE 1

ESCENA ÚNICA

Pati d'un centre escolar.

LLEÓ, FALCÓ I VALDIVIA, amb aspecte inquietant, asseguts en el respatller d'un banc. LLEÓ compta monedes. VALDIVIA tecleja frenèticament en el mòbil. Allunyat d'ells, MIQUEL s'està menjant un entrepà.

LLEÓ: dos, dos cinquanta, tres, tres cinquanta, quatre!

FALCÓ: Amb això no tenim ni per a pipes.

VALDIVIA: Què dius? Amb això ens podem comprar un munt de pipes! I aquesta tarda veniu a casa a jugar amb la Play. I ens inflem a pipes!

LLEÓ: Caldrà pujar-los el preu a aquests pringats per poder sortir al pati. Amb cinquanta cèntims per barba no fem res.

VALDIVIA: No m'heu sentit? Us estic convidant a casa meva a jugar a la Play! Podríeu ser més agraïts, no?

FALCÓ: No siguis pesat, Endívia! Ja t'hem sentit!

LLEÓ: Jo passo. Aquesta tarda he quedat amb la Jessi.

VALDIVIA: Des que tens *nòvia* passes de tot. Molava més quan no en tenies.

LLEÓ, *empipat*: Tens alguna cosa contra la Jessi?

VALDIVIA, *una mica espantat*: Jo? Què va, què va!

LLEÓ: T'estaves ficant amb ella?

VALDIVIA: No, què va, què va.

FALCÓ: Lleó, no t'emprenyis. Que el Valdivia és dels nostres. Oi que sí?

VALDIVIA: I tant, i tant!. De tota la vida. No t'emprenyis, Lleó, jo no tinc res contra la Jessica, al contrari, em mola molt.

LLEÓ: Què vol dir que et mola, Endívia? És la meva xicota! Què vol dir que et mola?

FALCÓ: Tranquil, Lleó, el que volia dir el Valdivia és que la Jessica és una tia guai. Oi que és això el que volies dir?

VALDIVIA: I tant, i tant!

LLEÓ: Doncs vés amb compte amb el que dius, Endívia. I tu, Falcó, no el defensis tant, que ha d'aprendre a defensar-se ell sol d'una vegada. Si no aquests pringats un dia ens podrien perdre el respecte i no vull que...

*S'interromp perquè una pilota creua l'escenari bo-
tant. MIQUEL l'agafa. Entra en escena PERET, de ma-
nera que MIQUEL i PERET queden en extrems oposats
de l'escenari.*

PERET: Hola. Em tornes la pilota?

MIQUEL: És clar. Té.

La hi llança, però LLEÓ és ràpid i l'agafa al vol.

LLEÓ: Un moment! (A PERET.) Com es demanen les coses,
pringat?

PERET: Sisplau.

LLEÓ: Doncs va, des del principi.

PERET: No t'entenc. De quin principi em parles, on he
d'anar?

FALCÓ, riu: Però què és curt!

LLEÓ, VALDIVIA i FALCÓ riuen.

VALDIVIA: Jo tampoc ho he entès. De quin principi
parles?

MIQUEL, a PERET: El que vol dir és que comencis una altra
vegada la frase i l'hi demanis sisplau. Amb educació.

*LLEÓ, FALCÓ i VALDIVIA miren a MIQUEL.
Pausa tensa.*

PERET: Ah... Siplau, series tan amable de tornar-me la pilota?

LLEÓ es dirigeix a MIQUEL amb la pilota a la mà, sense fer-li cas a PERET. VALDIVIA i FALCÓ van darrere d'ell.

LLEÓ: Tu ets el Miquel, el nou, oi?

MIQUEL, *sense acovardir-se:* Sí.

LLEÓ: I saps qui sóc jo?

MIQUEL: Sí. Ets el Lleó. I ells són el Falcó i el Valdivia. Però alguns l'anomenen Endívia.

VALDIVIA: Ei, ei, que a mi només em diu Endívia el Lleó. I perquè jo li deixo! A veure si ara et creuràs que qualsevol em pot dir...

LLEÓ, *a VALDIVIA, interrompent-lo:* Calla. (*Mirant fixament el MIQUEL.*) I a tu que en saps tant, no t'han explicat les normes?

PERET, *a LLEÓ:* Escolta, que he tornat al principi i t'ho he demanat sisplau, torna'm la pilota.

LLEÓ, *a PERET:* I tu també calla!

VALDIVIA, *a PERET:* Això!

PERET: Però si ho he demanat sisplau...

FALCÓ: Estàs sord o què? Si vols que et tornem la pilota, tanca la boca.

LLEÓ, a MIQUEL: Contesta'm. Coneixes les normes o no?

MIQUEL: Sí. Sé que cal respectar-te. A tu i als teus amics. I jo no tinc intenció d'ofendre't, de debò. Si he fet alguna cosa que t'hagi molestat, ho sento. Només volia aclarir-li a aquest noi el què havia de fer, perquè el veia una mica perdut.

PERET: Peret. Em dic Peret.

LLEÓ, VALDIVIA I FALCÓ, *ahora*: Que callis, Peret!

PERET: D'acord, d'acord.

LLEÓ, a MIQUEL: Així que només volies aclarir-li el que jo li estava demanant.

MIQUEL: Sí. Espero que no t'hagi molestat. Si t'ha molestat, ho sento.

FALCÓ: Mira'l, ell... Sembla que el noi sap parlar-nos amb respecte.

VALDIVIA: I també amb respecte.

FALCÓ: És el que he dit, idiota. Deixa ja d'enviar whatsapps amb el mòbil.

VALDIVIA: No envio whatsapps, estic jugant a un joc. No sabia jo que el mòbil del Peris molés tant. Si ho arribo a saber l'hi prenc abans.

LLEÓ, a **MIQUEL**: Ara que ho penso, tu no m'has pagat els cinquanta cèntims per estar al pati.

MIQUEL: És que... no porto diners al damunt. Però si vols et dono el meu entrepà. Està molt bo, és de pernil.

FALCÓ, LLEÓ i VALDIVIA riuen.

LLEÓ: L'entrepà, diu! Aquesta sí que és bona!

FALCÓ: Es nota que estàs més sol que la una i tens ganes de fer amics.

MIQUEL: D'on ho treus, tu, això?

FALCÓ: Si ho sap tothom! Trauràs molt bones notes i tot el que vulguis, però arribes sol, al pati també estàs sol i després te'n vas sol a casa. Si això no és estar més sol que un mussol...

LLEÓ: Què passa, t'agradaria ser col·lega nostre? És això?

MIQUEL triga a contestar.

MIQUEL: Us molestaria molt?

LLEÓ, VALDIVIA i FALCÓ riuen amb ganes.

LLEÓ: Quin pringat! Com si qualsevol pogués ser el nostre col·lega!

FALCÓ: La nostra amistat ja ve de lluny, nano, des de l'educació infantil!

VALDIVIA: No, que jo vaig arribar després.

FALCÓ: Bé, doncs des de primer.

VALDIVIA: No, vaig arribar a segon.

FALCÓ: Bé, doncs això.

Entra JESSICA, va vestida a l'estil del LLEÓ, el FALCÓ i el VALDÍVIA. En veure-la entrar, PERET la mira enamorat però ningú s'adona.

JESSICA: Hola, nois.

LLEÓ: Hola, Jessi.

FALCÓ: Què passa, Jessi?

VALDIVIA: Què hi ha, Jessi?

PERET: Hola, Jessica!

JESSICA, LLEÓ, FALCÓ i VALDIVIA el miren, sorpresos.

JESSICA: I a aquest què li passa?

LLEÓ: Està aquí esperant que li tornem la pilota.

MIQUEL: I per què no l'hi dones?

LLEÓ: Què has dit?

MIQUEL: Que l'hi donis, el pobre porta una bona estona esperant.

Silenci. LLEÓ el mira amenaçador.

LLEÓ: Saps què et dic? Que sí t'accepto aquest bocata de pernil. Com a pagament per estar al pati! Això per dir-me el que he de fer!

Li agafa l'entrepà i el mossega, mirant al MIQUEL, burleta.

LLEÓ: Però li tornaré la pilota a aquest pringat, sí; perquè és molt cutre i passo de que em vegin amb això a la mà. Té, Falcó, dóna-l'hi, si no ens estarà donant la tabarra tota l'estona.

PERET, que no vol allunyar-se de JESSICA: No, si a mi m'és igual, puc esperar tota l'estona que faci falta. Aixíestic una estona més amb la Jes-... *(Rectifica ràpidament.)* Vull dir, amb vosaltres.

FALCÓ, donant-li la pilota: Au, té. I ara fot al camp. Però si tornem a veure la teva pilota per aquí te la punxarem, així que ves a xutar-la a un altre lloc.

PERET agafa la pilota i es queda immòbil, encisat per la presència de JESSICA.

FALCÓ: No m'has sentit? Que fotis al camp!

PERET surt corrent d'escena amb la pilota.

LLEÓ, a JESSICA, pel MIQUEL: Saps què ens ha demanat aquest? Que siguem els seus col·legues! Què et sembla?